

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Ο βασικός ήρωας του βιβλίου, ο Λούκα, αναφέρει πως μερικές φορές το να είσαι ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Προσωπικά, συμφωνώ απολύτως με τη διαπίστωση αυτή, διότι ένας ήρωας δε διαφέρει από έναν ΑΝΘΡΩΠΟ (δηλαδή από ένα άτομο που έχει ανθρωπιά). Ανθρωπιά δεν είναι παρά το να νοιάζεσαι, να ανησυχείς, να βοηθάς, να ενδιαφέρεσαι και να σέβεσαι τον συνάνθρωπό σου. Έχω ακούσει στη ζωή μου πολλές φορές να προφέρουν τη λέξη «ανθρωπιά» και μπορώ να πω πως προηγουμένως δεν είχα κατανοήσει πλήρως τη σημασία αυτής της τόσο πολύτιμης λέξης και θεωρούσα πως εφόσον προέρχεται από τη λέξη «άνθρωπος», όλοι διαθέτουν από λίγη. Πλέον, πιστεύω ότι πηγάζει από τη δύναμη της ψυχής και ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν ανθρωπιά, απλώς μερικοί περισσότερη και άλλοι πάλι την έχουν θάψει βαθιά μέσα τους, διότι αν όλοι διέθεταν ίση, στη σημερινή εποχή δεν θα υπήρχε ο ρατσισμός, οι διακρίσεις, η βία, η προκατάληψη. Αντιθέτως, θα κυριαρχούσαν η αλληλεγγύη, η εμπιστοσύνη, ο σεβασμός, η κατανόηση!

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Κάθε άνθρωπος αναλόγως τη ζωή που θα έχει την τύχη να ζει, τις πόρτες που θα του ανοίξουν και τον τρόπο που θα επιλέξει να ζει και να πράττει, διαμορφώνει το δικό του μέλλον. Με αυτό τον τρόπο, ορισμένοι άνθρωποι καταλήγουν να έχουν οικονομική ευχέρεια και άλλοι πάλι λόγω αμέτρητων επιπλέον παραγόντων να καταλήγουν μόνοι, άστεγοι, φτωχοί. Παρ' όλ' αυτά, αντί να είμαστε ΑΝΘΡΩΠΟΙ και να δείχνουμε ελεημοσύνη σ' αυτούς που έχουν πραγματικά ανάγκη και να βοηθάμε ο καθένας με τον τρόπο του, δίνοντας χρήματα, ρούχα, φαγητό, οτιδήποτε, αδιαφορούμε πλήρως για αυτή την κατάσταση. Στο βιβλίο, λοιπόν, ο Λούκα για μια στιγμή ντράπηκε για τον ίδιο τον εαυτό και την τύχη του, όπως ομολογεί, διότι συνειδητοποίησε πως υπάρχουν άνθρωποι, οι οποίοι δεν έχουν ένα πιάτο φαγητό, ένα μέρος να κοιμηθούν, ρούχα για να ντυθούν και το βασικότερο κάποιον να στηριχτούν, να ξέρουν πως όταν τον χρειαστούν, θα είναι πάντα εκεί, δίπλα τους, να τους υπενθυμίζει πως δεν είναι μόνοι, χωρίς αγάπη και συντροφιά. Επομένως, μπαίνοντας στη θέση αυτών των ατόμων, ένιωσε να τον κυριεύει μια αμηχανία και λύπη. Τέλος, βλέποντας τον κόσμο με τα δικά τους μάτια, έστω και για λίγο, άλλαξε, ωρίμασε και έγινε πιο υπεύθυνο άτομο.

«...Γιατί η συμπόνια είναι το μεγαλύτερο πράγμα στον κόσμο. Πιο μεγάλο κι απ' τον ουρανό. Πιο μεγάλο κι απ' τα Ιμαλάια...»

Με αφορμή τα παραπάνω λόγια, μου δίνεται η ευκαιρία να ξεδιπλώσω την ολοκληρωμένη μου άποψη πάνω στη απλή λέξη «συμπόνια», ή μάλλον όχι και τόσο απλή, αφού, συμπόνια, όπως πολλοί πιστεύουν, δε σημαίνει κάποιος να νιώθει λύπη για τον άλλον είτε για μια κατάσταση. «Συμπόνια» σημαίνει να μπαίνω στη θέση του

άλλου για να δω τον κόσμο ακριβώς όπως εκείνος τον βλέπει, έτσι ώστε να κατανοήσω πλήρως δίχως να κρίνω, την αιτία που συμπεριφέρεται έτσι, τον λόγο που βλέπει τα πράγματα με τον τρόπο που εκείνος τα βλέπει, να δω πώς αισθάνεται. Τέλος, συμπόνια είναι να αποδέχεσαι τον άλλον έτσι όπως είναι, χωρίς να προσπαθήσεις να τον αλλάξεις, διότι κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός και αν δεν το λάβεις αυτό υπόψη σου, η ζωή σου δεν θα έχει κανένα απολύτως νόημα, γιατί ουσιαστικά θεωρείς τους άλλους αντικείμενα, χωρίς προσωπικότητα και ψυχή. Επιπρόσθετα, δίχως συμπόνια αδυνατείς να καταλάβεις την αγάπη, επομένως δεν αντιλαμβάνεσαι απολύτως τίποτα! Έτσι, λοιπόν, ο κύριος ήρωας του βιβλίου, ο Λούκα, έχοντας πλήρη επίγνωση της συμπόνιας και της ανθρωπιάς, οδηγήθηκε με τη θέλησή του στη βοήθεια του Ράτζιβα, αναπτύσσοντας μια δυνατή φιλία.

Δανάη Κακαμπάκου